

Хаджи Молла да ги раздаде, когато настъпи курбанъ байрамъ, а Сребра Витковица се прибра въ къщата съ 4 невръстни деца.

Сега тя имаше за много работи да мисли около тия деца, но най-много я безпокоеше дългътъ къмъ Хаджи Молла, който трѣбваше безъ друго да се изплати. Витко не ѝ остави никакви пари, а и никой нѣмаше да ѝ даде заемъ.

— Ще продавамъ каквото има, ще залагамъ котли черги, каквото намѣря, само тоя дългъ да се изплати, защото всѣки, може би, ще почака, а Хаджи Молла нѣма да чака.

Тя продаде воловетъ, продаде едната крава, продаде и едната градина и събра 35 жълтици, а трѣбваша да се натъкмятъ още 15. Сви паритъ въ единъ възелъ, пхна го въ пазвата си и отиде въ къщата на Хаджи Молла.

Той си бѣше на двора, гдето даваше на магарето коматчета хлѣбъ. Като видѣ Витковица, каза ѝ да влѣз-не вкъщи при ханъмата.

— Какво има, Витковице? — попита той вдовицата, когато се прибра отъ двора и седна на килимчето отвънъ на софата. — Какъ се поминавашъ съ децата сега? Осиротѣхте безъ време. Но добъръ е Аллахъ, той нѣма да ви остави.

— Осиротѣхме, Хаджи Баба; така ни било писано отъ Бога — каза просълзена Витковица.

— Така е, невѣсто; така било писано. Съ Витко нѣма късметъ, дано пъкъ въ децата да видишъ радостъ. Дай Боже, да я дочакашъ!

Витковица извади възела отъ пазвата си и го сложи предъ Хаджи Молла.

— Заповѣдай, Хаджи Баба: тридесетъ и петъ сж. Не стигатъ петнадесетъ. Ако искашъ, за тѣхъ вземи нивата въ Герена. Нѣма откъде да ги намѣря тия петнадесетъ.